

vil skade dem, at Jægerne gaa gennem Marken. Derimod har Udvalget ikke kunnet gaa ind paa at imødekomme Ønsket om at foreslaa Præmier til Udryddelse af Raager og Krager. Det er nemlig en Kendsgerning, at navnlig Raagerne gøre megen Nytte ved at efterstræbe Oldenborrerne, og det er almindelig erkendt, at paa Steder, hvor der findes Raagekolonier, gøre Oldenborrerne ingen Skade af den Grund, at der ingen er. Man har lagt Mærke til alle Vegne, at disse Fugle ere saa graadige efter Oldenborrelarverne i Markerne, at de ligesom Strandmaagerne følge saa nær efter Plovmanden i Furerne, at han kan række dem med Pisken. At disse Fugle til Gengæld gøre nogen Fortræd paa de Steder, hvor de findes i stor Mængde, maa man selvfølgelig indrømme, men denne Fortræd er langt fra saa stor som den, Oldenborrerne gøre, naar de optræde i Mængde; man vil i de senere Aar have lagt Mærke til, hvor forfærdelig den Skade er, Oldenborrerne kunne anrette. I hvert Fald vilde det vistnok være meget galt, hvis man ved en Bestemmelse her i Jagtloven vilde sætte en Udryddelseskrig i Gang mod Raagerne over det hele Land, thi der er Steder, hvor man endogsaa vilde være meget glad ved at faa Raager indførte netop af Hensyn til at faa Oldenborrerne udryddede. Paa den anden Side vil jeg ganske vist indrømme, at der findes Steder her i Landet, hvor Raagerne optræde i saadanne Masser, at de gøre Landbruget virkelig Skade. Der er saaledes forevist mig et Brev fra en Landsby i Horsens-Eggen, hvor man besværede sig meget over, at Raagerne gøre saa megen Skade, og derfor meget indgaaende anbefaler som foreslaaet at sætte Udryddelsespræmier for disse Fugle, og jeg skal indrømme, at det paa visse Steder kunde være gavnligt at begynde en saadan Udryddelse. Imidlertid synes jeg, at naar saadant skulde foretages, skulde det foretages lokalt, netop paa de Egne, hvor saadant var nødvendigt, og jeg vil antyde, at en saadan Opgave vilde være en værdig Opgave for en Landboforening i de Egne, hvor saadan Plage forekommer, naar man f. Eks. fra en Landboforenings Side vilde give saadanne Præmier for Udryddelse af disse Dyr i det paagældende Amt. Det var en Fremgangsmaade, jeg synes var formaalstjenlig, og som jeg vil anbefale. Men, som sagt, at sætte Præmie for Udryddelse af Raager over hele Landet vilde absolut være urigtigt. Saa har jeg kun paa Udvalgets Vegne

at anbefale disse fire Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Frederiksen: Jeg vil først udtale min Tak til Udvalget, fordi det har antaget det af mig til anden Behandling stillede Underændringsforslag, saa at det kunde fremtræde som Udvalgets Forslag. Endvidere vil jeg udtale min Anerkendelse af, at man har taget Hensyn til den Henstilling, jeg gjorde, om, at man skulde have Lov til at jage i Roemarkerne efter første Oktober. Disse to Ændringer anser jeg for at være et Fremskridt fra det, som var foreslaaet ved 2den Behandling, og derfor kan jeg ikke andet end takke Udvalget for dets Arbejde og anbefale Tinget at stemme for Ændringsforslagene, ligesom jeg vil gøre den Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, at han vil gøre, hvad der staar i hans Magt, for at faa det andet høje Ting til at gaa med til denne Udvidelse af Fredningstiden for Harer. Som bekendt er det jo nu saaledes, at de maa skydes fra den 21de September til 25de December. Dersom dette Forslag bliver til Lov, ville de være fredede i de 9 Dage mere indtil 1ste Oktober, og jeg tror, det kunde være heldigt for Harenes Vedkommende. Som sagt, jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister vil gøre, hvad han kan, for at søge at faa det andet Ting til at gaa med hertil.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgekreds): Naar jeg nu tager Ordet for at gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af Lovforslaget og de dertil stillede Ændringsforslag, er det ikke for at indlade mig paa at tale om Fredningsbestemmelserne, idet mit Maal med Hensyn til Dyrene egentlig ikke er at skyde dem som Jæger, men mit Maal er, at Dyrene, naar de forfølges af Jægeren og Hunden, komme til at lide saa lidt som muligt. Det skal jeg imidlertid ikke nærmere omtale, lige saa lidt som jeg indlod mig ret meget herpaa, da vi havde selve Lovforslaget om Jagten til Behandling for nogle Aar tilbage. Men hvad jeg den Gang navnlig beskæftigede mig med og heller ikke kan undlade at sige et Par Ord om nu, er Forholdet mellem Brugsret og Jagtret. Jeg havde ikke ventet, at det var blevet berørt i det foreliggende Lovforslag, men jeg ser, at det er blevet berørt i Lovforslagets § 3. Naar Lovforslagets § 3, saaledes som den nu er vedtagen ved 2den Behandling, bestemmer, at Forbudet i Lov